

F. t. l. om vandforsyning.

syner forbrugere i kommunen, skal have et regulativ efter lovens regler. Regulativet skal i givet fald udfærdiges af kommunalbestyrelsen efter forhandling med vandværkets bestyrelse, og kommunalbestyrelsens afgørelse kan indbringes for ministeren (miljøstyrelsen). For statsvandværker bestemmes det efter lovens § 56 af vedkommende minister, om der skal udfærdiges regulativ, som i givet fald udfærdiges af ham.

I bestemmelsen foreslås, at der *skal* udarbejdes regulativer for alle almene vandforsyningsanlæg. Reglerne om, hvem der skal udfærdige og eventuelt stadfæste regulativerne stemmer med den nu gældende ordning.

Bestemmelserne om regulativernes indhold stemmer til en vis grad med reglerne i den gældende lov. Det anføres dog udtrykkeligt, at det i regulativet kan bestemmes, at der skal være målere vedrørende vandforbruget. En sådan regulativbestemmelse kan herefter for et privat vandværk gennemføres, selv om vandværket ikke måtte ønske den. Det anføres endvidere, at regulativer for anlæg, der ejes af andelsselskaber eller interessentskaber, kan indeholde bestemmelser om forbrugernes medlemskab, herunder eventuelt også om, at sommerhusjere skal være medlemmer på lige fod med helårsboere. Dette spørgsmål om medlemskab er fremhævet, fordi regulativerne i øvrigt ikke indeholder bestemmelser om de private vandværkers styrelse.

Til § 56.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 38, men er udvidet til også at omfatte regler om vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg, idet den gældende lov ikke giver tilstrækkelig mulighed for indskriden over for mangelfuld vedligeholdelse, herunder renholdelse.

Til § 57.

Det offentlige tilsyn med vandforsyningsanlæg bør omfatte tilsyn med anlæggenes indretning og drift, idet rettelsers af mangler ved indretningen og renholdelsen kan hindre vandforureninger. Bestemmelser om et sådant tilsyn er optaget i § 7 i bekendtgørelse nr. 179 af 29. marts 1974.

Det må anses for praktisk, at tilsynet som helhed udføres af kommunalbestyrelserne.

Til § 58.

Bestemmelsen giver regler om måling af og tilsyn med indvundne vandmængder, jvf. den gældende lovs § 12, stk. 6, § 14, stk. 7, og § 15, stk. 3.

Der skal efter bestemmelsen som hovedregel

være pligt for alle anlæg til at måle deres vandforbrug. Ministeren skal dog kunne undtage visse anlæg fra pligten, og hermed tænkes navnlig på anlæg, der alene forsyner en enkelt husholdning. Mens det hidtil har været kommunalbestyrelsen, der skulle bestemme, hvilken måleanordning det enkelte anlæg skulle udstyres med, foreslås det nu at overlade afgørelsen til den myndighed, som kan meddele tilladelse til anlægget. Myndigheden skal senere kunne ændre en engang truffet bestemmelse om måleanordningen. De målte vandforbrug skal indberettes til kommunalbestyrelserne. Vandmængderne skal derefter indgå i en registreringsordning, som fastsættes af ministeren, og som kan indbefatte, at oplysningerne samles på EDB.

Ministeren skal kunne træffe bestemmelse om gebyr for registreringer.

I praksis vil måleanordningen normalt være anbragt på vandindvindingsanlæggets afgangsledning, således at anlæggets forbrug af vand til filterskylning m. v. ikke registreres. Det skønnes imidlertid forsvarligt at beregne anlæggenes vandforbrug på grundlag af målinger ved afgangsledningen.

Til § 59.

Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om kvaliteten af det råvand, der inddrages i et vandindvindingsanlæg, og kvaliteten af det brugsvand, der udgår fra anlægget. Reglerne må omfatte bestemmelser om, at en række stoffer m. v. ikke må findes i vandet eller højest må findes i en bestemt koncentration, hvilke undersøgelsesmetoder man skal anvende til påvisning af stoffer m. v., hvor ofte undersøgelserne skal foretages, og nærmere regler om prøveudtagning og undersøgende laboratorier.

Hidtil har sådanne undersøgelser her i landet mest været koncentreret om undersøgelse af brugsvandet.

Af sundhedsmæssige grunde må brugsvand, der anvendes til drikkevand o. lign., ikke indeholde sygdomsfremkaldende bakterier og virus, men dette kan være vanskeligt at påvise. Derfor anvender man i praksis ved de bakteriologiske rutineundersøgelser af vandprøver en bestemmelse af det totale kimindhold og lægger navnlig vægt på, om der er større svingninger i antallet fra prøve til prøve. Desuden foretages undersøgelse af, om prøverne indeholder colibakterier, specielt varmbloodscoli, idet især sidstnævntes tilstedeværelse er tegn på frisk forurening med bakterier fra menneskers eller varmblodede dyrs tarmkanal og derved giver